

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia XVII. B. Virgo implorat absentem Puerum, ad se vt quantocyùs iter reflectat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Ac grauidas lacrymas scepro deterfit, & oſtro,
 Grandauo cui mors vixit acerba patri?
 Vtque nigro luſtu grauidos iam duxerat annos,
 Læta dedit niueis currere ſæcla rotis?
 Et ſe iam ſenio ſeris exemit in annis,
 Vnde bis orta nouo flore iuuenta vires?
 An iam non itidem IESVS meus, alter Iôſeph,
 Nobilis in Pharios auolat exſul agros?
 Inque Parætonias ſub nube recurrit arenas,
 Et latet obſcuris paruulus erro plagis,
 Vt patrios cum luce redux illuſtret agellos,
 Illuſtretque breuem purpura clara caſam?
 O, quibus illecebris pius influet ardor IESV,
 Obuia cui toto pectore pando ſinum!
 In gelidas rediuiua fluet mihi flamma medullas,
 Quam toties iuſſit mors ſine morte mori.
 Ipſe mihi tunc alter erit Iosephus IESVS;
 Gaudia Iosepho ſed meliora feret.
 Quam mihi tum dulcis parru de cœlite fructus,
 Integra cui puri gloria floris, erit!
 Antè ſemel natus mihi bis naſcerur IESVS;
 Sed reperiſſe ſemel grandius inſtar habet.

ELEGIA XVII.

B. Virgo implorat abſentem Puerum,
 ad ſe vt quantocyùs iter refleſtat.

Mater Idumæas vbi mæſta pererrat arenas,
 Auiâ quo curas diripit aura ſuas;
 Plorat, vt occurrit Pueri fugitantis imago,
 Et mediâ ſiſtit terque quaterque viâ:
 Reſpectatque gemens circum, ſimul omnia luſtrat,
 Sicubi foris Gnati prauolat umbra ſui.
 Nec tam quærit amans, an mille cucurrerit aruis,
 Quam quòd ab his forſan millibus inſtat iter.
 Nec numerat ſoles, atrove ſub æthere noctes;
 Cura ſed vna Puer, ſed Puer vnus Amor.

Non

Non metuit nimbos, auras nec sperat amœnas ;
 Dummodo dulce sacro ducat ab ore iubar,
 Quot capiti crines, oculos tot & aptat, & astra ;
 His attris Puerum spectet, vt Argus, Amor.
 Hinc labor, hinc cursus, variosque recursus in orbes,
 O quæ non oculis peruolat arua suis !
 Sæpè terit sentas, quamuis inuita, salebras ;
 Nec tamen è salebris vulnera senta dolent,
 Vt Puerum quærat, quos non ah repperit æstus !
 Ne reperire queat, damna quot inde refert !
 Dura quidem, fateor, vocet hæc quis damna Parentis ;
 Vt teneat quod amat, plura tulisse iuuat,
 Sæpè quidem vidi tristes qui misceat herbas,
 Vt ferat optatam succus amarus opem :
 Nec ferat ægra Parens absynthia dira doloris,
 Materno redeat quò sua vita sinu ?
 Dicitur his etiam flens ingemuisse querelis ;
 Nec Puerum verbis detinuisse suis :
 Non ego Virgo sacri deosco præmia partus,
 Et quæ Bethlemio gaudia parta toro ;
 Sidereosue choros, hilarisue per æthera plausus,
 Pacis inauratas nec mihi posco tubas ;
 Supplice nec Regum de vertice quæro coronas,
 Tale nihil Pueri conscius ambit honos.
 Attamen est tibi, Parue, pius quod suggerat vsus,
 Quod precor exiguum est, vota precantis habe.
 Flos ego, si nescis, nocturnis languidus umbris,
 Sol cui castus Amor : da modo, sole frui.
 Aureus auricomo comes vt flos solis ocello.
 Annuit, & læto pandit in orbe comas ;
 Sic vbi te specto, cor tristibus explico curis,
 Insinuans imis gaudia pura fibris,
 Quin & vbi radios oculis mea spargis in ora,
 Tum mihi fit totum pulchra corona caput.
 Ocyus indulge, mihi fulgere rursus Eoam ?
 Opto tuis oculis hic sed Eous ear.
 Quantus honos ! geminos Pueri duo lumina soles
 Nox iam nulla premet, nec premet vlla dies,

K iij.

ELEGIA